

Vols independència? Vota independència!

Manifest Electoral de Solidaritat Catalana per la Independència

ÍNDEX.

1. Solidaritat Catalana per la Independència: una Nació que s'alça.
2. Catalunya en situació límit.
 - 2.1 Les relacions amb Espanya en situació límit.
 - 2.2 L'economia catalana en situació límit.
 - 2.3 La cohesió social i nacional en situació límit.
 - 2.4 La llengua, la cultura i la identitat catalana en situació límit.
 - 2.5 El catalanisme polític en situació límit.
3. El cercle virtuós de la independència.
 - 3.1. L'autonomisme és impotència.
 - 3.2. Condicions internacionals òptimes.
 - 3.3. Condicions favorables per assolir la majoria social.
 - 3.4. Combinar la mobilització amb l'acció política.
4. Els compromisos de Solidaritat Catalana per la Independència per la propera legislatura.
 - 4.1. El nostre compromís: aconseguir la independència.
 - 4.2. Acció democràtica, el compromís estratègic de la nova Solidaritat.
 - 4.3. L'Agenda de la independència per la propera legislatura.
 - 4.3.1. Majoria parlamentària i govern per la independència.
 - 4.3.2. Majoria parlamentària i independència dels Països Catalans.
 - 4.3.3. Minoria parlamentària i govern autonomista.
 - 4.4. El compromís per la regeneració democràtica.
 - 4.5. No col.laboració davant l'espoliació fiscal.
 - 4.5.1. Dignitat contra l'espoliació fiscal.
 - 4.5.2. Austeritat extrema en els pressupostos públics.
 - 4.6. Carta de la Llengua i la Cultura Catalana.
 - 4.7. Compromisos i objectius 2010-2014. Política d'aliances.

4.8. Polítiques sectorials.

4.9. Visibilitat internacional de Catalunya.

5.- Conclusions.

1. Solidaritat Catalana per la Independència: una Nació que s'alça

La dependència de Catalunya de l'Estat espanyol ha portat la Nació catalana a una profunda crisi cultural, econòmica, ecològica, institucional i d'identitat. L'agressió que ha significat la sentència del Tribunal Constitucional espanyol sobre l'Estatut ha confirmat que l'autonomisme condemna el país a l'extinció i que la relació amb Espanya no és fruit d'un pacte entre iguals sinó d'una situació de dominació. Després de més de trenta anys de règim constitucional espanyol, una majoria de la societat catalana ja expressa inequívocament la seva voluntat de superar el sistema autonòmic i constituir un Estat català al si de la Unió Europea.

La independència de Catalunya és l'única alternativa viable per a la continuïtat del projecte nacional català i per garantir el benestar dels catalans i les catalanes, davant d'una Espanya pètria decidida, com sempre, a uniformitzar les nacions no espanyoles i assimilar-les i en la que qualsevol temptativa federal, de recuperació estatutària, o de concert econòmic, tenint en compte la impossibilitat de reformar la Constitució, representa una fantasia irrealitzable, una aventura irresponsable perquè depèn de la voluntat dels espanyols. Només la independència és assolible, perquè només la independència depèn exclusivament de la voluntat majoritària del poble català.

El poble català ja ha reaccionat front als poders espanyols que busquen enterrar la seva voluntat d'existir, i ja s'ha pronunciat en les consultes populars sobre la independència amb més de 500 comissions locals, més de 50.000 persones voluntàries i més de mig milió de vots per la independència (sense cap mena de suport institucional, campanya pública d'informació o personal contractat per promoure-les i organitzar-les), i amb l'espectacular manifestació de 10 de juliol de 2010 en la qual més d'un milió de catalans i

catalanes es rebel·laven contra la decisió del Tribunal Constitucional tot reclamant la independència.

No obstant això, les forces polítiques tradicionals amb representació parlamentària s'han mostrat impotents per liderar les demandes populars de constitució d'un Estat propi. L'única reacció unitària que va expressar la classe política va consistir en el rebuig de les diverses iniciatives populars per celebrar un referèndum oficial sobre la independència. Cap dels integrants de l'actual estament polític, ni tan sols les forces d'obediència catalana, ha estat a l'alçada de les circumstàncies i, en els moments decisius, no han mostrat res més que covardia, mediocritat, mesquinesa i resignació. L'únic projecte present i de futur de les forces polítiques amb representació parlamentària consisteix en gestionar les engrunes d'un autonomisme que ens ha portat al naufragi.

És, doncs, el moment que la demanda massiva d'independència entri amb una força esclatant a les institucions, i que, com en tots els processos d'aquesta mena que s'han produït en el món, una força política es presenti a les eleccions amb un programa presidit en el seu primer punt per la constitució d'un Estat propi i aquesta opció obtingui la majoria dels sufragis en la convocatòria electoral. Amb aquest objectiu es constitueix Solidaritat Catalana per la Independència, per formar el govern que condueixi el país a l'Estat propi, per declarar la d'independència de Catalunya i la construcció de l'Estat català al si de la Unió Europea.

2. Catalunya en situació límit.

El poble català es troba en una cruïlla: o bé proclama Catalunya nou Estat de la Unió Europea per situar-se al nivell dels països més avançats del món; o bé es resigna a unes autonomies incapaces d'afrontar la situació límit de la nostra Nació i continua el procés de desnacionalització, empobriment i desindustrialització.

Si Catalunya tingués un Estat propi, tindria la capacitat de decidir sobre els seus recursos, i podríem afrontar, amb igualtat de condicions amb els altres Estats, els reptes de la

globalització de l'economia i les noves tecnologies. Catalunya seria un dels Estats de la Unió Europea amb uns índexs més alts de benestar i equilibri ecològic, i el quart en nivell de renda per habitant. Amb un Estat propi la llengua i cultura catalanes tindrien el futur garantit.

Però Catalunya no pot afrontar els reptes globals amb els limitats poders que la Constitució espanyola de 1978 atorga a una comunitat autònoma. L'autonomia ens situa en una situació límit que fa perillar la nostra supervivència com a nació industrial avançada. Catalunya i els Països Catalans continuen sotmesos a un Estat hostil que aprofita els canvis mundials demogràfics i tecnològics per a assimilar-la i fer-la desaparèixer com a Nació.

2.1. Les relacions amb Espanya en situació límit.

La sentència del Tribunal Constitucional culmina la reducció de Catalunya a una comunitat autònoma de règim comú. El procés va començar amb el Cop d'Estat del 23 de febrer de 1981 i ha frustrat les esperances posades en el restabliment de la Generalitat abolida el 1714 i el retorn del seu President a l'exili des de 1939.

La modificació unilateral de l'Estatut aprovat pel poble català en referèndum fa impossible restablir-lo amb cap altra llei, ni cap altra mesura. Només queda la submissió a l'acte de força espanyol i resignar-se a ser una mera regió espanyola, o acollir-se a la legalitat internacional per proclamar la independència.

Al mateix temps la incompatibilitat entre les opinions públiques espanyola i catalana ha arribat a un punt de no-retorn. Els atacs i els insults a Catalunya dels mitjans de comunicació espanyols són sistemàtics. El poble català ha ocupat el paper "d'enemic interior" que en altres èpoques patien altres minories nacionals o religioses. No hi ha cap grup de poder o d'opinió organitzat que tingui la més petita comprensió vers la Nació catalana. Aquesta situació fa il·lusòria l'opció federalista.

2.2. L'economia catalana en situació límit.

La reducció de Catalunya al règim autonòmic general s'ha aplicat, sobretot, en el finançament de la Generalitat i la manca de despesa pública estatal a Catalunya. Aquest fet ha provocat un dèficit crònic insostenible a la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat Espanyol, més del 10% del PIB anual, uns 22.000 milions d'euros (3.000 euros per persona i any que se'n van a Espanya i no tornen a Catalunya). Són serveis públics no atesos que obliguen les famílies catalanes a sufragar-los amb els seus propis recursos, pagant peatges, escoles i mútues privades, atenció a la gent gran, i deixant les capes més febles sense cobertura social.

Per aquesta raó Catalunya pateix una triple crisi econòmica: la crisi internacional de caràcter financer; la crisi del model espanyol de creixement basat en l'endeutament, la construcció i els serveis de baix valor afegit; i finalment la crisi catalana derivada de l'espoliació fiscal.

A causa d'aquest dèficit la crisi catalana és la més greu dels països industrials d'Europa. A 30 de juny de 2010 hi havia 676.000 aturats al nostre país, un 17,71% de la població activa. La mitjana d'atur dels països de la zona euro era del 10%; el País Basc, que no pateix l'espoliació gràcies al Concert Econòmic, tenia una taxa del 10,4%. Sense espoliació fiscal, a Catalunya hi hauria 280.000 persones aturades menys.

Catalunya no sortirà de la crisi econòmica fins que no esdevingui un Estat de la Unió Europea, no sortirem del sot on ens ha fet caure Espanya sotmesos a ella. A causa de l'espoliació fiscal Catalunya no ha aprofitat els beneficis de l'entrada a l'euro. En aquest segle s'hauria d'haver especialitzat en productes de més valor afegit que proporcionen llocs de treball qualificat. Però no ha tingut els diners dels seus impostos per impulsar l'educació, la recerca i les empreses innovadores i exportadores. A causa del dèficit fiscal s'ha vist arrossegada pel model espanyol de creixement basat en la construcció i els serveis de baix valor afegit, en personal poc qualificat i baixos salaris.

Tot i l'espoliació, Catalunya conserva una important xarxa d'empreses industrials que

exporten el 28% de les vendes de tot l'Estat espanyol a l'estranger. El mercat internacional representa el 64% del comerç exterior català el 2009, quan només era el 47% l'any 1995. La capacitat productiva i exportadora són factors fonamentals per treure'ns de la crisi. Però les empreses catalanes necessiten l'impuls que només un Estat propi pot proporcionar, com la formació professional, la recerca o les infraestructures, així com l'activitat de promoció que desenvolupa amb tota la intensitat l'aparell diplomàtic d'un Estat arreu del món.

Aquesta situació d'espoliació fiscal és igualment patida pel País Valencià i les Illes. Som els Països Catalans els que financem l'Espanya que ens sotmet.

Catalunya és un país pobre en riqueses naturals; tota la seva riquesa prové del factor humà. Per aquesta raó, per fer front a la globalització, necessita un Estat que comparteixi els valors que han fet de Catalunya un país avançat al llarg dels segles: el treball, l'estalvi, la capacitat emprenedora, la ciència i la cultura. A diferència de l'actual discriminació contra els catalans a l'Estat espanyol, en la Catalunya independent tots els ciutadans gaudiran els mateixos drets i beneficis, sigui quin sigui el seu origen, llengua o identitat.

2.3. La cohesió social i nacional en situació límit.

Els trenta anys d'autonomia constitucional han des-cohesionat Catalunya tant des del punt de vista social com nacional. Trobem les diferències més grans de la zona euro entre treballadors fixos i treballadors temporals, entre treballadors del sector públic i del sector privat, entre assalariats de les empreses sotmeses a la competència internacional i els de les empreses monopolistes. La caiguda de les rendes agràries, un 47% entre el 2001 i el 2008, ha estat espectacular fins al punt d'eliminar el relleu generacional de la pagesia catalana. La manca de polítiques de conciliació laborals i familiars reals, ha comportat una manca d'igualtat d'oportunitats per una gran part de la societat, dificultat la plena i efectiva integració de les dones en condicions d'igualtat, a més de provocar fortes ineficiències que provoquen que tinguem un dels índexs de productivitat més baixos de la Unió Europea. El model de creixement basat en l'especulació immobiliària ha implicat que el jovent que es vol emancipar hagi de destinar a l'habitatge el percentatge de la seva renda

més alt d'Europa. El fracàs escolar que afecta el 30% dels alumnes d'ESO també és el més elevat del continent i crea una barrera social i representa la més pesada hipoteca per al futur de Catalunya, mentre els estudiants catalans, 15% del total estatal, només reben el 9% de les beques.

Trenta anys d'autonomia han provocat que, per primera vegada a la història dels darrers segles, les noves generacions tinguin unes expectatives de futur més desfavorables que les seves predecessores, tot i tenir un nivell de formació més alt. El progrés de Catalunya s'havia fonamentat en el funcionament de l'ascensor social que permetia que els fills i les filles tinguessin més oportunitats que els seus pares. El progrés social ha estat al llarg dels segles un dels motors de la integració dels nous catalans a la identitat nacional. Però a mida que el règim constitucional espanyol ha difuminat les pautes de conducta i el sistema de valors de Catalunya el seu ascensor social ha deixat de funcionar. I també ha deixat de funcionar la integració nacional de la immigració.

No hi pot haver cohesió social sense cohesió nacional. Ni tampoc no hi pot haver cohesió nacional sense cohesió social. L'autonomia dins el Regne d'Espanya no ha permès crear els alts nivells de cohesió social i cohesió nacional que tenen els petits països del centre i el nord d'Europa, que han pogut desenvolupar-se com a territoris sostenibles i responsables. Només la formació d'un Estat català pot aconseguir el doble objectiu de la cohesió social i nacional.

Solidaritat Catalana per la Independència es compromet a treballar per una societat més justa, mitjançant la plena capacitat de decisió i execució sobre els recursos propis que té tot Estat. Sense independència, no és assolible la justícia social.

2.4. La llengua, la cultura i la identitat catalana en situació límit.

Des de 1978 ha continuat la minorització de la llengua i la cultura catalana perquè Espanya no reconeix la territorialitat, ni l'abast geogràfic, els Països Catalans, de la llengua i cultura catalana. Aquest fet ha promogut un bilingüisme unidireccional que ha perpetuat l'existència de sectors de la població monolingües espanyols que són utilitzats

per l'Estat espanyol per a negar i combatre la realitat nacional de Catalunya i per l'estancament de l'ús social del català. El procés de substitució lingüística del català per l'espanyol no s'ha aturat. Fins que no s'inverteixi, la normalitat de l'ús social del català no estarà assegurada.

Tot i això cal considerar que el castellà és la llengua materna de molts catalans i adoptada per amplis sectors socials a Catalunya, coneguda per tothom i útil en la projecció exterior. El procés de creació de l'Estat català recull aquesta realitat i vetlla per a que no sigui utilitzada com a factor de conflicte social per dificultar el procés d'independència.

La Constitució espanyola tracta el poble català com a minoria lingüística dins el seu propi país. La distribució de les cadenes de televisió espanyoles i catalanes (amb majoria aclaparadora a favor de les primeres) reflecteix el model constitucional. Només la immersió lingüística a part de les escoles aplica el principi de la territorialitat i aquesta mesura ara es troba en perill amb la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut.

El no-reconeixement de la territorialitat de la llengua catalana ha impedit la normalització lingüística que Catalunya i els Països Catalans necessitaven després de quaranta anys de genocidi cultural i nacional franquista i de segles de persecució política de la llengua catalana. Trenta anys d'autonomia amb la presència majoritària de mitjans de comunicació, etiquetatge, pel·lícules, discos, documentació empresarial, etc. en espanyol han fet disminuir l'ús social del català. Les dificultats i prohibicions a la lliure comunicació en català entre els Països Catalans són una mostra més de la permanent discriminació contra la llengua catalana que exerceixen les institucions espanyoles i franceses.

L'arribada de més d'un milió i mig de treballadors extracomunitaris ha agreujat la situació de la nostra llengua i cultura perquè molts dels nouvinguts es socialitzen a Catalunya en espanyol.

La llengua i la cultura catalana es troben en una situació límit que no garanteix la seva supervivència. Només un Estat propi pot invertir la tendència a la substitució a què ens aboca la dependència.

Catalunya considera com a pròpia la llengua occitana de la Vall d'Aran, i vetllarà i actuarà amb el mateix rigor i intensitat en la seva defensa i promoció.

2.5. El catalanisme polític en situació límit.

La vergonyosa reacció del Govern de la Generalitat i del Parlament de Catalunya a la sentència del Tribunal Constitucional mostra la degradació del catalanisme polític.

Els partits i les institucions catalanes s'han limitat a aprovar mocions declamatòries contra la sentència i han continuat la seva rutina institucional com si l'Estat Espanyol no hagués vulnerat la seva pròpia Constitució i el principi democràtic. Tres dies després de la manifestació del 10 de juliol la Mesa del Parlament bloquejava per unanimitat permetre recollir signatures per demanar una consulta popular sobre la independència i posteriorment eren incapaços d'expressar una mínima resposta unitària al pronunciament del Tribunal Constitucional amb un espectacle esperpèntic davant del Congrés dels diputats espanyol.

Fa un segle la Solidaritat Catalana de Macià i Cambó va foragitar els partits dinàstics del panorama electoral català. L'opinió pública va copsar l'abisme moral entre els nous polítics catalanistes, abnegats i honrats, i els antics polítics, caciquils, clientelars i corruptes. Amb l'actual règim l'abisme ètic entre els polítics espanyols i el catalanisme polític s'ha desdibuixat. En els casos de corrupció es barregen membres dels principals partits del Parlament.

Catalunya pateix una espoliació fiscal gravíssima i, per oprobí del catalanisme polític, la majoria dels pressupostos anuals de l'Estat de les darreres dècades han estat votats per CiU o per ERC, a canvi de promeses que poques vegades s'han complert.

Les forces catalanes han adoptat el model espanyol de partit en el qual la seva cúpula acumula tot el poder, perquè elabora les llistes electorals que són clau perquè el sistema espanyol només permet votar llistes tancades i bloquejades. Aquesta espanyolització dels

partits ha induït la degradació del catalanisme polític i és un dels principals signes de la opressió política. A l'Estat espanyol li interessa que en els partits polítics catalans els seus dirigents i representants institucionals siguin reclutats entre les persones més servils, més mediocres i més dependents dels privilegis econòmics amb els quals el sistema compra la seva lleialtat a l'autonomisme i a la unitat d'Espanya. Mentre la ciutadania (treballadors, empresaris) lluita per superar la crisi la classe política es troba instal·lada a la cúspide sense cap incentiu per destruir el sistema que els ha nodrit de càrrecs, recursos i opulència.

Solidaritat Catalana per la Independència assumeix la necessitat immediata de regeneració democràtica i representa, com tots els processos cap a la independència, un canvi de grups dirigents. Passar de l'immobilisme, de la conformitat i de la inanitat moral al compromís cívic, el coratge, l'austeritat, la vocació de servei i, en definitiva, la promoció del govern dels millors per tal de portar el país a la llibertat.

3. El cercle virtuós de la independència.

En el proper cicle polític Catalunya pot ser un nou Estat de la Unió Europea. Només cal que la majoria dels diputats catalans proclamïn la independència, acollint-se a la legalitat internacional. Solidaritat Catalana per la Independència ha nascut amb aquest objectiu. Però les altres forces parlamentàries catalanistes han de trencar les dependències amb el sistema establert i només ho faran davant d'uns bons resultats electorals de Solidaritat Catalana per la Independència.

La independència de Catalunya és la prioritat del nostre projecte perquè el nostre futur i el nostre benestar depenen d'assolir un Estat propi. Els avantatges que Catalunya sigui un Estat són molts i s'han exposat des de l'àmbit acadèmic i professional. Amb Estat, Catalunya acabarà amb l'espoliació fiscal de 3.000 euros per persona i any i podrem sortir abans de la crisi. Disposarem de tots els nostres recursos i podrem fer polítiques que ens permetran incrementar les pensions de la gent gran, millorar la sanitat i tenir un ensenyament de millor qualitat. Els treballadors tindran millors salaris i les empreses amb

seu a Catalunya pagaran menys impostos, tindran més beneficis i obtindran més ajuts per a la innovació, la recerca i el desenvolupament.

Amb un Estat Català disposarem d'infraestructures de primer nivell, apostarem per l'arc mediterrani que permetrà als nostres ports ser la porta d'entrada de mercaderies d'Àsia a Europa, podrem gaudir d'un sistema aeroportuari i una xarxa ferroviària que connecti Catalunya amb el món i una xarxa viària sense peatges. Si Catalunya és un Estat serem el quart d'Europa en major renda per càpita! En una Catalunya independent podríem donar més i millors serveis i prestacions socials perquè no hauríem de mantenir Espanya, podríem duplicar la despesa pública en sanitat, quadruplicar la d'ensenyament, multiplicar per 16 les obres públiques, o per 32 els crèdits i avals públics a les empreses. Cada any Espanya ens treu l'equivalent d'un Pla Obama, el pla de despesa pública més alt de la història. Sense espoliació, a Catalunya no hi hauria crisi, ningú no la patiria, especialment les capes més dèbils de la nostra societat, condemnades per Espanya a patir un 20% d'atur i exclusió social, un 30% de fracàs escolar, i un 40% de desocupació juvenil. És per això que l'única sortida possible és la independència, decidir per nosaltres mateixos, una Nació solidària capaç d'avançar sense excloure ningú.

Per proclamar la independència calen 68 diputats al Parlament, la majoria absoluta. Els nostres diputats i diputades proposaran a la resta de parlamentaris el suport a la declaració unilateral d'independència. Si no hi ha els diputats suficients per proclamar la independència, SCI continuarà la seva lluita per assolir la majoria necessària a les següents eleccions, i centrarà la seva acció política en la denúncia constant de la dependència política de l'autonomisme, en la completa fallida econòmica i social que significa continuar formant part d'Espanya, posant en evidència que l'autogovern català no pot prendre cap decisió plena sobre cap àmbit de la realitat. No es podran realitzar polítiques socials i de benestar, ni millorar els sistema sanitari, l'ensenyament o les infraestructures i esdevenir un projecte nacional competitiu sense l'Estat propi.

3.1. L'autonomisme és impotència.

Tot altre projecte que no sigui la proclamació unilateral de la independència és inviable i

generarà impotència i frustració.

La promesa del Concert Econòmic de CiU, el referèndum d'independència d'ERC, el federalisme d'IC o la recuperació de l'Estatut que vol el PSC, són impossibles perquè necessiten la reforma de la Constitució espanyola i el suport, que mai s'aconseguirà, del PP i del PSOE simultàniament.

Per reformar la Constitució espanyola calen 2/3 del Congrés i del Senat espanyols, eleccions, 2/3 dels nous Congrés i Senat, i referèndum a tot l'Estat. Per aprovar a les Corts espanyoles l'Estatut que van aprovar al Parlament CiU, PSC, IC i ERC només calien 176 diputats al Congrés, i no els van aconseguir. Els partits que no van saber, no van voler, o no van poder aconseguir el vot de 176 diputats al Congrés, com pensen ara aconseguir el vot de 234 diputats? Que no ens prenguin més el pèl.

Només la proclamació d'independència és viable perquè significa construir una nova legalitat amb el vot de 68 diputats catalans i ha estat avalada per la Cort Internacional de Justícia de l'ONU. Per contra, convocar un referèndum il·legal mai serà possible perquè implica mobilitzar milers de funcionaris i obligar-los a incomplir la llei, cosa que mai faran.

Després del pronunciament del Tribunal Constitucional, l'autonomisme només pot acatar la sentència, gestionar una Generalitat en fallida, pactar amb un govern espanyol del PSOE o el PP que ja no es troben en condicions de cedir res: ni recursos ni competències. Avui l'autonomisme és una declaració d'impotència davant la situació límit de Catalunya.

Els partits catalans majoritaris han sacrificat els drets de Catalunya a l'estabilitat de l'Estat espanyol. L'oligarquia espanyola ha atribuït aquesta actitud a feblesa. Alguns, per justificar aquesta submissió, han sostingut que Catalunya tenia la missió de modernitzar Espanya. Però aquesta modernització s'ha girat contra Catalunya. Tots els intents de congraciar-se amb l'Estat espanyol han fracassat.

També han fracassat les estratègies que, basades en l'increment gradual del nivell

d'autogovern de la Generalitat, pretenien aconseguir-ho pactant amb l'esquerra espanyola o amb la dreta espanyola. Igualment ha quedat clar que el problema no és l'Estatut sinó la Constitució Espanyola de 1978. Però les propostes de canviar-la són inviables perquè es tracta d'una Constitució-búnquer, irreformable a la pràctica.

3.2. Condicions internacionals òptimes.

Per primera vegada des de 1714 es reuneixen les condicions internacionals perquè Catalunya esdevingui un Estat independent. Les Nacions Unides es fonamenten en la condemna del dret de conquesta i el reconeixement del dret a l'autodeterminació. Des de 1945 més de 150 nacions han assolit la independència, una vintena de les quals a Europa els darrers vint anys.

En canvi els decrets de Nova Planta, inici de l'Espanya borbònica, es justifiquen, de manera explícita, en el dret de conquesta. La negativa del Tribunal Constitucional a reconèixer el dret a decidir del poble català és la darrera expressió del dret de conquesta.

El Regne d'Espanya forma part de les Nacions Unides, de la Unió Europea i de la OTAN. Aquest fet limita molt la seva reacció a la proclamació unilateral d'independència de Catalunya. En els darrers 300 anys l'Estat espanyol s'ha comportat de manera prepotent i intransigent amb Catalunya. Però avui es troba lligada pels seus compromisos internacionals i, a més, és extremadament feble a nivell internacional pel seu alt nivell d'endeutament.

La clarificació de les regles internacionals sobre els processos d'independència, i l'acceptació d'aquestes regles per les organitzacions internacionals globals (Nacions Unides) i europees (Consell d'Europa, Unió Europea) provoquen que la comunitat internacional hagi de reconèixer un gest independentista català expressat de forma democràtica i amb ple respecte als drets fonamentals. Només es tracta que el poble català amb les seves institucions al capdavant apostin de forma clara i inequívoca per la construcció d'un Estat propi i això només s'aconseguirà quan l'independentisme sigui majoritari al Parlament.

3.3. Condicions favorables per assolir la majoria social.

La independència era un tabú que despertava pors atàviques de vells i nous catalans perquè sempre s'havia associat a la violència i a una possible agressió per l'exèrcit espanyol. La pertinença de l'Estat espanyol a la Unió Europea i l'OTAN, la seva plena integració en els organismes i institucions de la comunitat internacional, i la globalització de la seva economia, fan avui del tot impossible la resposta armada a un procés d'independència pacífic i democràtic. Aquests temors se superen a un ritme accelerat. Els partits autonomistes sostenen que la independència fracturarà la societat catalana i que mai assolirà la majoria. És el darrer argument que els queda perquè no poden mostrar cap avantatge de la unió amb Espanya.

L'avenç de la independència no produirà cap fractura social perquè es produeix exercint la democràcia i al servei dels interessos de tota la ciutadania de Catalunya, i no per l'exacerbació de les identitats nacionals. La constatació de l'espoli fiscal i la crisi han accelerat el procés. Segons les enquestes, entre novembre de 2008 i juliol de 2010 les persones que votarien no a la independència en un referèndum han baixat del 50% al 36%, mentre que els partidaris del si s'ha incrementat del 36% al 47%. Aquests percentatges de suport a l'Estat propi són molt superiors als que, a l'inici del procés, presentaven les comunitats nacionals que han accedit a la condició d'Estat a través de referèndum (Lituània, Letònia, Estònia, Eslovènia o Montenegro) i també supera l'índex de suport a la independència en nacions sense estat a l'Europa occidental (Escòcia o Flandes) per bé que el seu moviment polític sobiranista es trobi més articulat que el català.

Tampoc els conflictes socioeconòmics poden eclipsar el conflicte nacional: L'Estat espanyol és dominat per l'oligarquia financera i monopolista que acumula més poder polític, econòmic i mediàtic de la història. De fet, el PSOE ha governat 19 dels 32 anys i ha passat a formar part d'aquesta oligarquia. A Catalunya l'eix dreta-esquerra perd ara tot significat perquè el conflicte essencial és entre ordre espanyol establert i nació catalana lliure i emergent, entre unionisme i independentisme. És vergonyós com sectors que es

proclamen de l'esquerra catalana insisteixen en prioritzar l'eix dreta-esquerra i a repudiar qui és independentista i patriota però considerat per ells "a la dreta" quan, a la vegada, aquests suposats independentistes d'esquerres es sotmeten a l'ordre espanyol i pacten amb els principals responsables de l'immobilisme nacional.

Els catalans i les catalanes paguem el 40% del PIB en impostos i cotitzacions socials com els països que tenen una llarga tradició de governs d'esquerra socialdemòcrata. En canvi, a causa de l'espoli i de la dependència d'Espanya, rebem prestacions públiques del 30% del PIB com als països on predominen les concepcions liberals. La discussió sobre quin model adoptem tant en la recaptació tributària com en la despesa pública ja arribarà quan siguem un Estat. Entretant, persones de totes les sensibilitats polítiques en l'àmbit socioeconòmic hem de treballar juntes per acabar amb la dependència d'Espanya i consolidar Catalunya com a Estat amb veu pròpia a Europa i al món.

3.4. Combinar la mobilització amb l'acció política.

Catalunya es troba en les condicions idònies per posar en marxa el cercle virtuós que ha d'acomplir l'objectiu de constituir un Estat propi dins de la Unió Europea.

El cercle virtuós exigeix combinar la mobilització del poble català amb l'acció política. Si el Regne d'Espanya fos un Estat de tradició democràtica com Canadà o el Regne Unit, l'acció política seria suficient per arribar a la independència. Però la Constitució del Regne d'Espanya fa imprescindible bastir un moviment social que combini les característiques de partits sobiranistes com el Parti Québécois, N-VA, o l'Scottish National Party amb la capacitat de mobilització que va tenir el moviment de Drets Civils als Estats Units. Solidaritat Catalana aspira a aglutinar aquest moviment que s'ha de projectar en les diverses esferes de la vida social: la participació política, la co-responsabilitat social, l'imaginari cultural i mediàtic, l'associacionisme, la substitució a les entitats, sindicats, i agrupacions d'empresariat, de les velles elits subordinades per altres d'independentistes, perquè Solidaritat Catalana ja es troba integrada per persones que en els diversos àmbits han participat i han encapçalat expressions de la voluntat popular d'assolir l'Estat propi. Gent que està fent feina pel país allà on la classe política tradicional s'ha mostrat passiva

o ha posat tota mena d'obstacles.

Les Consultes sobre la Independència, promogudes entre molts d'altres per persones que avui integren Solidaritat Catalana, han creat les bases locals per construir un moviment capaç de mobilitzar i d'obtenir la representació democràtica. Aquest moviment, partint de la base local, exigeix una gran democràcia interna. El debat i les primàries obertes han d'evitar la deriva que ha portat els partits catalans a calcar el model espanyol de partit. Cal impedir que una nova oligarquia interna controli el moviment gràcies a l'elaboració de les llistes electorals.

4. Els compromisos de Solidaritat Catalana per la Independència per la propera legislatura.

La declaració de Catalunya com Estat de la Unió Europea no ha entrat, encara, a l'agenda del Parlament de Catalunya. A l'hemicicle i al Govern de la Generalitat hi ha diputats i partits independentistes, però fins ara s'han limitat a demanar el Concert Econòmic o l'aprovació d'un nou Estatut d'Autonomia.

La nova Solidaritat Catalana introduirà la declaració d'independència des del primer dia. Condicionarà l'elecció del President de la Generalitat i la formació del nou Govern a l'aprovació de la declaració d'independència i a l'activació del procés cap a la constitució d'un Estat propi. I hi continuarà present a cada sessió parlamentària fins que no assolim la independència. Les forces autonomistes i l'independentisme gradualista hauran d'explicar cada vegada els "avantatges" de la submissió a Espanya i perquè ajornen la proclamació de l'Estat català, tot i haver-hi una majoria catalanista al Parlament.

La nova Solidaritat Catalana portarà l'anhel d'Estat propi al carrer com ha fet el moviment de les Consultes. Solidaritat Catalana per la Independència realitzarà campanyes que combinaran l'acció al Parlament amb la participació ciutadana a cada ciutat i vila. Perquè l'Estat espanyol és poc democràtic cal la mobilització i la internacionalització del conflicte per vèncer la seva resistència .

4.1. El nostre compromís: aconseguir la independència.

La nova Solidaritat Catalana no promet, sinó que es compromet. No promet la independència; es compromet a lluitar sense descans per la independència.

Els partits unionistes volen centrar la campanya electoral i la propera legislatura en la crisi econòmica. Però amaguen què la Generalitat no té ni el poder ni els diners per resoldre els gravíssims problemes de Catalunya i que la seva situació financera és desastrosa, amb dificultats per afrontar fins i tot la despesa corrent i pagar els sous del funcionariat.

Tant el PSC-PSOE com CiU volen desviar l'atenció del conflicte nacional perquè volen continuar actuant com si la sentència del Tribunal Constitucional no hagués existit. No tenen cap altre projecte més enllà de gestionar una comunitat autònoma i així s'expressa en els seus programes polítics. Volen continuar la rutina institucional com si la reacció de dignitat del poble català no s'hagués manifestat el 10 de juliol i a les consultes. Volen continuar reduint la política catalana a les seves baralles per ocupar les prebendes que dona el control la Generalitat.

La proposta de Solidaritat Catalana per la Independència és totalment diferent. No fa cap d'aquests llistats de promeses electorals que els partits majoritaris anomenen programa de legislatura. Com tants i tants ciutadans estem convençuts que les seves propostes electorals no són creïbles. "Avui tot són promeses, demà tot seran excuses".

4.2. Acció democràtica, el compromís estratègic de Solidaritat Catalana per la Independència.

L'acció democràtica ha de substituir l'actitud de conciliació envers l'Estat Espanyol. Durant tres dècades s'ha convençut el poble català que tots els problemes es podien resoldre amb habilitat negociadora davant l'Estat o bé amb el pacte amb l'esquerra espanyola. Durant trenta anys Catalunya ho ha sacrificat tot a l'estabilitat de la monarquia nascuda

del règim del general Franco: els seus drets, les conviccions democràtiques i els interessos nacionals. Enaltien aquesta actitud qualificant-la de “sentit d'Estat” (espanyol, evidentment) i “governabilitat”. Durant sis lustres el “*problema catalán*”, que va néixer amb l'aclaparadora victòria de la primera Solidaritat Catalana l'any 1907, ha estat controlat per Espanya.

La resposta del Regne d'Espanya a la nostra mà estesa ha estat reduir Catalunya a una comunitat de règim comú, només capacitada per pagar els impostos a l'Estat i obeir el que ordenin Govern, Corts i Tribunal Constitucional, tots ells espanyols.

La violació del pacte de 1978 fa just i necessari que els diputats catalans superin la legalitat espanyola. Recorrerem a la legalitat internacional que es fonamenta en el respecte al principi democràtic i el dret a l'autodeterminació. Aquest dret no ens l'ha de reconèixer l'Estat espanyol sinó a la comunitat internacional a través de les seves organitzacions globals (Nacions Unides) continentals (Unió Europea) i a través dels altres Estats sobirans. Cal dur a terme una política de “tensió democràtica” que torni a fer sentir el “*problema catalán*” a l'Estat Espanyol. Cal deixar enrere les estèrils polítiques d'estabilitat, “peix al cove” i “pluja fina” que el catalanisme polític ha seguit fins ara. Espanya ens tracta com a problema: siguem-ho. Siguem el seu problema i la nostra solució: un poble que no accepta la subordinació i que opta democràticament per la independència.

La nova Solidaritat Catalana és un moviment transversal que aplega persones amb ideologies diverses amb l'objectiu compartit d'assolir la independència, perquè els problemes de la nostra Nació o bé són irresolubles sense la independència, com l'espoli fiscal o la normalització de la llengua i cultura catalanes, o bé són indispensables per assolir l'Estat propi, com la regeneració democràtica.

4.3. L'Agenda de la Independència per la propera legislatura.

4.3.1. Majoria parlamentària i govern per la independència.

El compromís de Solidaritat Catalana, si obté la majoria absoluta o bé pacta una majoria

amb altres forces, és l'expressat en la crida fundacional:

- I. Proclamar la independència en la propera legislatura (2010-2014) i sotmetre-la a referèndum ratificador (si fos necessari, d'acord amb la comunitat internacional).
- II. Constituir el Govern de Catalunya per organitzar tots els aspectes necessaris de la transició cap a la creació de l'Estat català en el si de la UE.

La voluntat d'un Parlament i d'un govern de portar el país cap a la independència exigeix un canvi estructural de l'administració i de la dinàmica política. Una prova que cap dels partits tradicionals amb representació parlamentària han cregut veritablement en el projecte independentista és que les seves proclames sobiranistes o bé es mantienien en l'ambigüitat (CiU) o bé eren un exercici de pura retòrica accessori a programes polítics destinats a gestionar l'autonomia i a perpetuar l'espoliació fiscal acceptant sistemes de finançament injustos (ERC). En cap cas hi ha hagut un plantejament i una voluntat reals d'Estat propi que hi seran presents si Solidaritat Catalana per la Independència governa.

El Consell Executiu format per Solidaritat Catalana per la Independència, com ha succeït en tota Nació que ha accedit a la sobirania, estarà conformat de manera que es doni un pes especial a l'acció exterior i diplomàtica per facilitar el reconeixement internacional del nou Estat, amb una cartera específica dedicada a negociar la partició i la distribució d'actius i passius amb l'Estat espanyol com a conseqüència de la secessió, així com un departament dedicat a la defensa i la seguretat per garantir la sobirania nacional. Dins la dinàmica de projecció internacional destacaria una cartera dedicada exclusivament a les relacions amb la Unió Europea i la negociació del procés d'ampliació interior, d'integració institucional de Catalunya a la Unió un cop proclamada la independència. També adquiriran protagonisme els instruments destinats a acabar amb l'espoliació fiscal i garantir la retenció de recursos a Catalunya a fi de definir polítiques de benestar i responsabilitat social d'acord amb el nostre nivell de renda des del primer moment.

4.3.2. Majoria parlamentària i independència dels Països Catalans.

Treballarem perquè la proclamació d'independència de Catalunya pel Parlament sigui

assumida i acompanyada per actes de suport i adhesió pels representants democràticament elegits arreu dels Països Catalans, a tots els seus territoris, i per la constitució de l'Assemblea de Representants de la Nació Catalana que faci seva i estengui la proclamació de la independència, amb la màxima força i solemnitat, al conjunt dels Països Catalans. L'Assemblea s'haurà de constituir abans del transcurs de tres mesos des de la proclamació d'independència.

Solidaritat Catalana per la Independència assumeix el compromís de treballar i lluitar democràticament en tots els àmbits i en totes les instàncies per fer realitat la independència proclamada de la Nació catalana.

La proclamació de la independència haurà d'ésser ratificada, si s'escau, d'acord amb la comunitat internacional, mitjançant sengles referèndums en els territoris respectius de la Nació catalana, i tindrà efecte allà on compti amb una majoria absoluta de representants del Parlament respectiu i/o sigui aprovada majoritàriament en referèndum pels seus ciutadans.

4.3.3. Minoria parlamentària i govern autonomista.

Si Solidaritat Catalana per la Independència no assoleix la majoria per declarar la independència aquesta legislatura, treballarem sense descans per difondre el projecte d'un Estat propi i guanyar les següents eleccions, d'acord amb els següent punts:

- I. Al Parlament Solidaritat posarà en evidència l'autonomisme a cada debat, a cada votació, a cada llei; demostrarà la incapacitat de l'autonomia per afrontar la situació límit que pateix el poble català.
- II. Denunciarà que, en les condicions actuals, les institucions d'autogovern no poden adoptar cap decisió fonamental en cap matèria per manca de recursos i de la continua invasió competencial de l'Estat. Solidaritat Catalana per la Independència posarà de manifest que la Generalitat no pot decidir res de substancial ni en ensenyament, ni en sanitat, ni en benestar social, ni en infraestructures ni en cap projecte d'organització col·lectiva. L'autogovern de Catalunya no pot fer polítiques "de dretes" o "d'esquerres" perquè no pot

fer polítiques pròpies per manca de recursos i de competències.

- III. En campanyes anàlogues a les Consultes, explicarà a tots els sectors socials els avantatges de la independència i les amenaces al nostre futur com a nació de l'autonomisme. Sent impossible constitucionalment el referèndum, proposarem una llei per consultar sobre la independència de Catalunya per mostrar la voluntat real de les altres forces polítiques.
- IV. Si el Parlament o bé l'Estat Espanyol nega consultar sobre la independència, proposarem la recollida de centenars de milers de signatures dirigides a les organitzacions internacionals (Nacions Unides, Unió Europea) perquè instin l'Estat espanyol a convocar un plebiscit d'autodeterminació. Serà el primer pas en la internacionalització del conflicte entre Catalunya i el Regne d'Espanya.
- V. Es promouran totes les vies obertes per la legalitat internacional per exigir que Espanya respecti el principi democràtic i la voluntat del poble de Catalunya.

4.4. El compromís per la regeneració democràtica.

Per treballar per la regeneració democràtica de la política catalana no cal ser independentista, però Catalunya només aconseguirà l'Estat propi si la societat catalana recupera el grau d'exigència democràtica que tenen la majoria de societats europees. Si la política catalana segueix empantanada en l'actual atmosfera política marcada per la corrupció, serà impossible arribar a la majoria social per la independència.

Cal restablir i posar de manifest l'abisme moral entre els polítics que lluiten per un Estat propi i els que sostenen el règim espanyol.

Perquè l'aire net renovi la viciada atmosfera del nostre país cal treballar en totes direccions:

- I. Elevar el nivell cívic de la ciutadania de Catalunya.
- II. Practicar la democràcia dins cada organització política i escollir dirigents exemplars.
- III. Portar a terme canvis en la legislació electoral, institucional i de l'administració pública.

Cal tornar als orígens del catalanisme polític que va aixecar el nivell cívic del país contra la corrupció dels partits dinàstics, trencant el cercle viciós de la corrupció i la picaresca. Per renovar l'atmosfera tòxica de la política catalana, la nova Solidaritat Catalana proposarà el “Compromís per la Regeneració Democràtica” a la Cambra catalana. Aquest compromís consistirà en un seguit de lleis que han d'eliminar les causes de la degradació de la vida política catalana.

No obstant això, en la mesura que per aprovar (l'encara inexistent) llei electoral catalana cal una majoria superior (2/3 parts del Parlament de Catalunya) de la que cal fins i tot per declarar la independència, Solidaritat Catalana posarà de manifest que la incapacitat de reforma del sistema institucional també es troba vinculada a la dependència política i que cal trencar amb el model constitucional espanyol per engegar una reforma a fons de la vida institucional catalana que promogui la virtut.

El “Compromís per la Regeneració Democràtica”, tenint en compte el que s'ha afirmat, ha d'afrontar els següents punts:

- I. Una llei electoral catalana que creï un sistema mixt amb districtes electorals reduïts que permeti els electors votar persones i, alhora, que garanteixi la representació que pertoca a les diferents opcions polítiques pels vots obtinguts. La relació personal entre electorat i representant és fonamental per a la qualitat democràtica.
- II. Limitar l'acumulació de càrrecs, les compatibilitats, les dietes, els encàrrecs a dit, i prohibir el nepotisme, per evitar la conversió dels representants democràtics en una casta. Controlar i reduir dràsticament la despesa pública en informes, dietes i despeses personals dels polítics.
- III. Simplificació dels nivells de les administracions públiques, eliminant duplicitats segons el principi de subsidiarietat.
- IV. Eliminar l'elecció indirecta dels òrgans directius de Districtes, Consells Comarcals i Diputacions, que deixa sense control democràtic aquestes institucions.
- V. Una profunda renovació de la funció pública que assumeixi la funció de servei públic i abandoni la noció d'autoritat per sobre de la ciutadania. Proponem una funció pública que descentralitzi al màxim la gestió, canviï el sistema de selecció del personal, permeti l'avaluació dels resultats de cada servidor públic i de cada

unitat administrativa i l'adopció de mesures de reforma, promoció i correcció.

- VI. Una llei de la transparència informativa ha de permetre que qualsevol ciutadà pugui accedir a totes les despeses i tots els expedients de totes les administracions, excepte els que afectin la seguretat del país o la privacitat de les persones.
- VII. Canviar l'actual sistema de subvencions i subscripcions als mitjans de comunicació públics i privats que es caracteritza per la seva opacitat i impedeix que exerceixen el paper de fiscalitzador del poder que han de tenir a les democràcies de qualitat, per un nou sistema amb uns criteris clars i iguals per a tothom, fent públic fins l'últim cèntim gastat i el criteri per gastar-lo.
- VIII. Eliminar la discrecionalitat política en l'admissió a tràmit de les iniciatives populars, tant legislatives com referendàries.

Solidaritat Catalana per la Independència es compromet a:

- a) assignar territorialment a cadascun dels diputats i diputades obtinguts en els properes eleccions al Parlament de Catalunya, de manera que a cada comarca li correspongui un diputat, el qual tindrà una oficina comarcal oberta al públic per rebre les peticions dels ciutadans i entitats, i traslladar al Parlament les seves demandes.
- b) Implementar un sistema de votació electrònica que permeti la participació activa dels adherits en la presa de decisions del nostre grup parlamentari. D'aquesta manera, els adherits, mitjançant sistemes d'autenticació electrònica, podrien votar quin hauria de ser el sentit del vot dels nostres diputats en les votacions al Parlament de Catalunya sobre les qüestions d'especial transcendència que no figuren al Manifest Electoral.

4.5. No col·laboració davant l'espoliació fiscal.

4.5.1. Dignitat contra l'espoliació fiscal.

La "Reforma del Sistema de Financiación de las Comunidades Autónomas de Régimen Común" de 15 de juliol de 2009 ha consolidat l'espoli fiscal de Catalunya. Ha mantingut el sistema de finançament anterior amb alguns retocs que no alteren l'estructura bàsica del sistema. El Govern de la Generalitat, format pel PSC-PSOE, Esquerra Republicana i

Iniciativa s'hi va adherir i van presentar-la de manera triomfalista. En pocs mesos s'ha demostrat que es va negociar a la baixa i la realitat dels ingressos ha desmentit aquell inicial triomfalisme, fins al punt que l'endeutament de la Generalitat s'ha disparat fins a xifres sense precedents.

La sentència del Tribunal Constitucional ha deixat en paper mullat els principis que havien de constituir les noves relacions fiscals entre Catalunya i Espanya: la bilateralitat, l'ordinalitat, l'obligació d'invertir per l'Estat un mínim a Catalunya. Hi ha un sòlid consens a Espanya per mantenir l'espoliació fiscal de Catalunya.

En aquesta situació Convergència i Unió afirma que reivindicarà el Concert Econòmic. Però no explica quin tipus de pressió farà per canviar la posició espanyola, obtenir el suport simultani de PP i PSOE i reformar la Constitució. Continuar la mateixa rutina institucional només pot donar com a resultat la mateixa espoliació fiscal de les darreres dècades.

El poble català es troba absolutament indefens davant la prepotència fiscal espanyola, la perpetuació de l'espoliació fiscal i el dèficit crònic d'inversions en infraestructures. L'espoliació fiscal ha determinat la decadència econòmica de Catalunya i ha provocat que hi hagi 280.000 persones aturades més de les que ens correspondria pel nostre nivell empresarial. El poble català no pot limitar-se al lament. Cal manifestar la nostra indignació, mantenir viu el debat, i preparar el camí cap la desobediència civil.

El "tancament de caixes" de 1899 és una referència obligada i hem de preparar-nos per una actuació equivalent. Per arribar a un "tancament de caixes" eficaç el primer és la "no-col·laboració voluntària", és a dir no continuar la rutina política i social com si l'espoliació no existís. Com hem indicat, la majoria dels pressupostos de l'Estat Espanyol han comptat amb els vots dels diputats i senadors de CiU i d'ERC a canvi d'engrunes. Malgrat l'alt índex d'atur a Catalunya, accentuat per l'espoliació fiscal, els treballadors catalans estan afiliats a sindicats dirigits per persones que formen part del "consens espanyol" sobre la dependència de Catalunya. Les organitzacions patronals catalanes i les Cambres de Comerç repeteixen la mateixa col·laboració. Solidaritat Catalana per la Independència

proposa una implicació activa en la construcció de sindicats nacionals i en la vertebració d'associacions empresarials i cooperatives compromeses amb la denúncia de l'espoliació i la defensa de la plena sobirania fiscal, tot substituint els vells dirigents acomodaticis per d'altres independentistes.

Solidaritat Catalana per la Independència proposa un "Acord de Dignitat Fiscal". La societat catalana ha d'establir una línia divisòria entre els que defensen en la pràctica la perpetuació de l'espoliació fiscal i els que el consideren un robatori indigne dels fruits del treball del nostre poble i s'oposen. L'Acord de Dignitat Fiscal compromet, com a mínim, a:

- I. No fer pactes de legislatura al Parlament amb partits que legitimin l'actual sistema de finançament de Catalunya.
- II. Les forces polítiques amb representació a les Corts espanyoles, no votar a favor de cap Govern ni els pressupostos estatals, mentre es mantingui l'espoliació fiscal.
- III. No concedir cap subvenció ni ajuda discrecional a partits, organitzacions, entitats, mitjans de comunicació, etc. que legitimin l'espoliació fiscal català. Aquest compromís s'ha d'aplicar des dels Ajuntaments fins a la Generalitat.
- IV. No assistir a cap acte protocolari de representants de l'Estat Espanyol, des del Rei fins al darrer delegat del Govern espanyol, tant a Espanya com a Catalunya, mentre duri l'espoliació fiscal.

L'Acord de Dignitat Fiscal signat entre partits s'ha d'estendre a totes les persones i entitats catalanes que s'hi vulguin afegir. Cada persona i entitat ha d'estudiar com pot aplicar la no-col·laboració amb els legitimadors de l'espoliació fiscal. De manera especial entitats o federacions que tenen relacions amb entitats o federacions espanyoles han de forçar a aquestes a que es posicionin sobre el dèficit fiscal de Catalunya.

Quan un nombre suficient de partits i de persones i entitats hagin posat en pràctica l'Acord de Dignitat Fiscal es podrà passar a una fase superior fins arribar a la desobediència civil i el tancament de caixes, perquè només el caràcter massiu d'aquest tipus de protesta en garanteix l'efectivitat, amb el suport d'unes institucions que assumeixen plena responsabilitat i cobertura als ciutadans.

4.5.2. Austeritat en els pressupostos públics.

La caiguda d'ingressos fiscals a causa de la crisi obliga a reduir la despesa de les administracions. La solució més fàcil és retallar les inversions en infraestructures i recerca. Però aquesta opció impedeix incrementar la productivitat de l'economia catalana i la seva competitivitat internacional. La veritable alternativa és retallar la despesa administrativa corrent.

No cal esperar a la independència per aplicar un pla d'austeritat a la Generalitat i a totes les administracions que depenen dels seus pressupostos. Pagar impostos suposa importants sacrificis per als ciutadans i les empreses. Solidaritat Catalana lluitarà per eliminar les empreses públiques de necessitat dubtosa i la quantitat ingent de càrrecs de confiança que han creat Ajuntaments, Consells Comarcals, Diputacions i Generalitat, informes i encàrrecs inútils, i dietes i despeses personals dels polítics i la seva clientela. També s'han multiplicat de manera escandalosa les despeses en publicitat de totes les administracions i empreses públiques, que han de patir una reducció dràstica.

4.6. Carta de la Llengua i la Cultura Catalanes.

Catalunya és una Nació en el seu territori mil·lenari i no una minoria nacional dins Espanya. Els drets territorials de la llengua pròpia de Catalunya han de ser el mateixos que té l'espanyol a Espanya o el portuguès, el francès, o l'anglès als seus respectius països. O els que té el francès a Ginebra, l'alemany a Zurich o el flamenc a Flandes. El dret dels catalans i les catalanes a tenir un entorn lingüístic i cultural que permeti el seu desenvolupament és anterior i superior a la Constitució espanyola. Resignar-se a la minorització que aquesta estableix és condemnar la llengua i la cultura catalana a una agonia lenta i la seva extinció final. .

Solidaritat Catalana per la Independència es proposa que la reivindicació de la territorialitat de la llengua catalana a tot el domini lingüístic entri aquesta legislatura a l'agenda política de Catalunya amb la mateixa força que l'espoli fiscal. L'opinió pública catalana no és conscient dels enormes danys que provoca, per exemple, el marc televisiu

espanyol. No només a l'ús social de la llengua catalana, sinó a causa de la banalització cultural. El 30% del fracàs escolar és en part el resultat d'aquesta atmosfera banal, aliena a la cultura catalana.

L'Estat espanyol s'ha portat amb una enorme deslleialtat envers la llengua catalana malgrat l'obligació de promoure-la i respectar-la que estableix la seva Constitució. La llei de les televisions privades de 1986 ja no va establir cap mena d'obligació de respecte a la nostra llengua i cultura. Tot i així va tenir el suport de Convergència i Unió a les Corts Espanyoles. La recent "llei de l'audiovisual" que regula la TDT i d'altres aspectes cabdals de la cultura contemporània segueix els mateixos plantejaments, però amb desenes de canals.

Solidaritat Catalana per la Independència presentarà la propera legislatura una "Carta de la Llengua i la Cultura Catalanes" que contindrà, en el marc del procés cap a la independència, els elements necessaris per invertir l'actual procés de minorització de la nostra llengua i cultura.

4.7. Compromisos i objectius 2010-2014. Política d'aliances.

- I. Proclamar la independència de Catalunya, sotmetre-la a referèndum, si s'escau, d'acord amb la comunitat internacional, i constituir el Govern de Catalunya per organitzar el procés cap a la creació de l'Estat Català en el si de la Unió Europea. Només entrarem en un Govern, en solitari o en coalició, que assumeixi aquest objectiu i hi treballi decididament.

Si no tenim, en solitari o en coalició, la majoria suficient per formar Govern per la independència:

- I. Impedirem que sumi i es formi un tercer tripartit a Catalunya, i no donarem cap suport a un Govern on hi participin partits d'obediència espanyola. Ens oposarem frontalment a la formació d'un Govern de la Generalitat que depengui del suport actiu o passiu de formacions sotmeses a partits espanyols, tant el PSC-PSOE com el PP. No votarem la investidura d'un President autonomista, però si som decisius

per investir un o altre President autonomista, la posició dels diputats i diputades de Solidaritat Catalana per la Independència serà decidida per votació dels adherits.

- II. En el cas que formin govern els contraris a la independència, treballarem decididament per difondre i fer créixer el projecte independentista, denunciarem el carreró sense sortida al que ens aboca l'autonomisme que governi, que no comptarà amb el nostre suport, i serem l'altaveu i l'instrument, des d'una oposició seriosa i rigorosa, de les demandes del poble.
- III. Donarem suport a les lleis i mesures que beneficiïn els interessos del poble català i que facilitin el procés cap a la independència, i ens oposarem a tot allò que el perjudiqui. No acceptarem l'excusa de la manca de recursos de la Generalitat que es voldrà fer servir per reduir salaris públics, reduir les inversions, privatitzar serveis públics, augmentar els impostos, i retallar drets socials, perquè els diners hi són, els 22.000 milions d'euros que cada any s'emporta l'Estat espanyol. No permetrem que els autonomistes que governin la Generalitat escanyin els catalans més del que ja els escanya Espanya, el que han de fer és recuperar els nostres diners.
- IV. No acceptarem les mesures decidides unilateralment pel Govern i les Corts espanyoles que ens imposen als catalans sense la nostra aprovació, i presentarem les mesures que impedeixin la continuïtat de la subordinació del poble català a les decisions preses a Espanya, a efectes de que siguin aprovades al Parlament: no al cementiri nuclear i al transvasament de l'Ebre; no a una MAT sense garanties ecològiques; no als traçats viaris imposats per Espanya com els del Quart Cinturó i el TGV; sí a la recuperació íntegra dels 3.000 euros que Espanya roba cada any a cada persona; sí a l'augment de les pensions a Catalunya en 2.500 euros cada any per cada pensionista, que ara s'emporta Espanya; sí a incrementar els pressupostos per sanitat, educació, finançament d'empreses i recerca i desenvolupament; sí a la gestió íntegra de ports, aeroports, ferrocarrils i carreteres; sí al rescat i supressió de peatges; sí a les seleccions esportives; sí a la unitat cultural, social, econòmica i política dels Països Catalans; sí a la representació directa a la Unió Europea; sí a totes i cadascuna de les mesures que els autonomistes van prometre a l'Estatut aprovat pel Parlament i que ara defugen i ignoren. Totes les mesures que exigeixen reforma de lleis espanyoles, com ara les

vuit vegueries (Penedès inclòs), l'anul·lació de la condemna del President Companys, o blindar-nos front a les invasions competencials espanyoles, les presentarem al Parlament com a lleis perquè els autonomistes les aprovin o refusin, i d'allà a les Corts espanyoles perquè els seus socis del PSOE i del PP les refusin. Que caiguin les caretes.

4.8 Polítiques sectorials.

Solidaritat Catalana no presenta un programa polític per gestionar l'autonomia sinó una organització del poder públic per a la constitució d'un Estat propi. En cas que Solidaritat Catalana no assoleixi ni en solitari ni a través d'un pacte de govern la majoria necessària per declarar unilateralment la independència, el seu projecte en la representació institucional consistirà en la denúncia constant en tots els àmbits de les polítiques sectorials de la manca de decisió i de recursos que implica l'autonomisme.

Solidaritat Catalana, conscient de l'estreta relació entre la cohesió social i la cohesió nacional, treballarà per presentar a la societat catalana les millores de benestar que s'obtidrien en els diversos àmbits de prestació de servei públic (ensenyament, sanitat, acció social, seguretat social i pensions, infraestructures, transports, política agrícola, energètica, mediambiental, industrial...) amb l'Estat propi i l'eliminació de l'espoliació fiscal. Aquestes millores no procediran només de la major disponibilitat dels nostres recursos sinó també d'una filosofia basada en el sistema de valors catalans com l'esperit d'iniciativa, el treball i l'estalvi. Catalunya comparteix aquesta manera d'entendre el món amb els petits països d'Europa que compaginen el més alt nivell de dinamisme econòmic amb la més elevada protecció social.

La promoció d'aquest horitzó d'emancipació nacional vinculat a la millora de les condicions de vida de la ciutadania (i combinat amb el col·lapse polític i econòmic al qual abocarà la continuïtat de l'autonomisme) permetrà eixamplar encara més la majoria social amb la finalitat d'obtenir la majoria parlamentària necessària per impulsar el procés independentista.

4.9 Visibilitat internacional de Catalunya.

Els Estats es creen per maximitzar els beneficis de la seva comunitat nacional i projectar la seva identitat al món. La independència assegurarà que els catalans podrem ser identificats com a poble per la resta de nacions i podrem desenvolupar les nostres polítiques en tots els àmbits d'acord amb els nostres interessos. Amb un Estat, desenvoluparem les nostres estratègies geopolítiques, promourem amb més intensitat la difusió de la nostra llengua i de la nostra cultura, i sumarem fonts de riquesa amb una política comercial exterior pròpia i una política econòmica només vinculada als compromisos que puguem adquirir com a membres de la Unió Europea. Tindrem dret a emocionar-nos amb les nostres seleccions nacionals i amb els èxits internacionals dels talents que s'integraran com a catalans en el patrimoni cultural de la humanitat.

Solidaritat Catalana es compromet a impulsar el projecte independentista per recuperar la dignitat d'un poble després de segles d'opressió i aconseguir que Catalunya i els seus ciutadans, en plena capacitat de decisió i de responsabilitat, formin part en peu d'igualtat de la comunitat internacional d'Estats lliures i solidaris. Els catalans podrem triar lliurement com expressar la nostra solidaritat internacional obrint-nos al Món i col.laborant amb aquells projectes que aportin benestar als ciutadans de tot el planeta.

5. CONCLUSIONS.

CATALUNYA, PROPER ESTAT D'EUROPA

+ Benestar + Democràcia + Cultura

Catalunya necessita urgentment la independència

1) Perquè tothom visqui millor i puguem sortir de la crisi

Cada any Espanya espolia als catalans **22.000 milions** d'euros en impostos que van a Madrid i no tornen a Catalunya: **3.000 euros per persona i any** i **12.000 euros per cada família** de quatre persones! **Podríem incrementar un 70% el pressupost de la**

Generalitat.

2) Perquè la gent gran visqui millor

Amb Estat propi podrem destinar les cotitzacions que ara paguen els treballadors i les empreses catalanes íntegrament als nostres pensionistes, i incrementar en **2.500 euros l'any la pensió de cada jubilat i cada vídua.**

3) Pel futur dels joves

Podrem crear un sistema de **beques-salari perquè els joves puguin excel·lir en els estudis i tinguin totes les oportunitats per progressar.**

4) Per garantir el futur dels treballadors i les empreses

Només amb Estat propi podrem **disposar d'infraestructures de primer nivell** i acabar amb els peatges. Amb la fi de l'espòli fiscal els treballadors gaudiran de **millors salaris**, les empreses pagaran **menys impostos** i obtindran més ajuts per a la innovació i la recerca.

5) Per lluitar contra el canvi climàtic.

Un Estat propi ens permetrà fer polítiques fiscals i un model energètic al servei dels ciutadans.

Les incerteses de la independència han desaparegut

1) **Espanya no ho pot aturar**: avui, en el si de la Unió Europea **Espanya ja no pot recórrer a l'ús de la força** per aturar el procés d'independència del poble català. La Consulta sobre la Independència n'ha estat el millor exemple.

2) **El mercat és global**: amb la globalització, el mercat espanyol ha perdut importància per a les empreses catalanes. **Avui el nostre mercat és tot el món.**

3) **Romandrem a la UE**: els juristes internacionals deixen clar que **Catalunya, Escòcia o Flandes romandran a la Unió Europea quan declarin la independència.** Som part de

la UE i els ciutadans de la resta de la UE tenen drets garantits a Catalunya.

L'única estratègia possible per avançar és la proclamació d'independència, que no ens prenguin més el pèl!

El concert econòmic que promet CiU, el referèndum d'ERC, l'Estat federal d'IC o l'autonomisme del PSC estan condemnats al més absolut fracàs perquè necessiten la reforma de la Constitució i l'acord del PSOE i del PP.

Si PP i PSOE no han permès un Estatut d'autonomia retallat, com promouran una reforma de la Constitució per satisfer els catalans amb més diners i més poder?. Només proclamar la independència està al nostre abast perquè és l'única cosa que depèn de nosaltres. Que no ens prenguin més el pèl.

La proclamació d'independència és la via legal que ens marca l'ONU per assolir l'Estat propi

La sentència de la Cort Internacional de Justícia de l'ONU que ha analitzat el cas de Kosovo, ha dictaminat que **la via de la proclamació unilateral d'independència per accedir a la condició d'Estat és legítima i s'ajusta perfectament al dret internacional.**

Aconseguir 1.300.000 vots i 68 diputats/des és possible

Necessitem 1.300.000 vots per aconseguir 68 diputats, la majoria absoluta, i proclamar la independència.

Quan ja 1.500.000 persones ens hem manifestat pels carrers de Barcelona el 10 de juliol al crit d'independència, i quan quasi 600.000 persones han participat en la Consulta sobre la Independència (i encara no ha pogut votar ni la meitat de la població), a què esperem per aconseguir els 68 diputats? Després de 300 anys d'opressió nacional, la possibilitat d'assolir la independència és més real que mai. Què cal? Que el 28N cap excusa serveixi a cap independentista per quedar-se a casa. Cada

persona un vot. Cada independentista un vot per la independència.

Si volem la independència, votem-la! Votem independència!

El nostre objectiu: fer de Catalunya un dels Estats més avançats i democràtics del món

Amb Estat propi, sense l'espoliació espanyola, Catalunya passarà a ser el 4rt Estat de la Unió Europea en renda per càpita. Com a autonomia dins Espanya, la Catalunya espoliada continuarà caient en renda (ara ja estem per sota de Ceuta i Melilla).

Els nostres compromisos:

1) Proclamar la independència en la propera legislatura (2010-2014), i sotmetre-la a referèndum ratificatori (si fos necessari, d'acord amb la comunitat internacional).

2) Impedirem que sumi un tercer tripartit a Catalunya i, si no obtenim prou suport per proclamar la independència, farem oposició al govern autonomista que es formi.

3) Treballarem per la constitució de l'Assemblea de Representants de la Nació Catalana, que faci seva i estengui la proclamació d'independència al conjunt dels Països Catalans.

4) Difondrem incansablement els avantatges de l'Estat propi fins assolir la majoria social.

5) Promourem la regeneració política i democràtica i farem participar tothom en la presa de decisions